

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobkyně: **MPM – QUALITY v. o. s.**, se sídlem Příborská 1473, Frýdek-Místek, zastoupená JUDr. Milanem Kyjovským, advokátem se sídlem Jaselská 202/19, Brno, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 1057/2a, Praha 6, za účasti: **ELTON hodinářská, a. s.**, se sídlem Náchodská 2105, Nové Město nad Metují, zastoupená JUDr. Ing. Tomášem Matouškem, advokátem se sídlem Dukelská třída 15/16, Hradec Králové, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 1. 2022, č. j. 15 A 21/2019 – 114,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

- I. Dosavadní průběh řízení

[1] Předseda Úřadu průmyslového vlastnictví (dále také jen „Úřad“) rozhodnutím ze dne 20. 12. 2018, č. j. O-517364/D18105968/2018/ÚPV, zamítl rozklad žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Úřadu ze dne 5. 10. 2018. Posledně uvedeným rozhodnutím Úřad zamítl přihlášku žalobkyně kombinované ochranné známky zn. sp. O-517364

PRIM

na základě námitek podaných osobou zúčastněnou na řízení, společností ELTON hodinářská, a. s. (dále též „*společnost ELTON*“). Úřad, resp. jeho předseda dospěli k závěru, že žalobkyně přihlášku této ochranné známky nepodala v dobré víře, a byl tak naplněn námitkový důvod podle § 7 odst. 1 písm. k) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách a o změně zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů, (zákon o ochranných známkách), ve znění účinném do 31. 12. 2018 (dále jen „*zákon o ochranných známkách*“).

[2] Dalším rozhodnutím ze dne 20. 12. 2018, č. j. O-517365/D18105068/2018/ÚPV, předseda Úřadu též zamítl rozklad žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Úřadu ze dne 5. 10. 2018 o zamítnutí její přihlášky slovní grafické ochranné známky zn. sp. O-517365

PRIM

též na základě námitek společnosti ELTON. I v tomto případě Úřad, resp. jeho předseda dospěli k závěru, že žalobkyně nepodala přihlášku v dobré víře, a byl naplněn námitkový důvod podle § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách. (Obě výše uvedená rozhodnutí předsedy Úřadu jsou dále označována společně jen jako „*rozhodnutí o rozkladu*“; obě výše uvedená přihlašovaná označení stěžovatelky dále společně jen jako „*přihlašovaná označení*“ nebo „*napadené přihlášky*“.)

II. Rozsudek městského soudu

[3] Žalobkyně brojila proti oběma rozhodnutím o rozkladu samostatnými žalobami u Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“), který je spojil ke společnému projednání, a rozsudkem ze dne 20. 1. 2022, č. j. 15 A 21/2019 – 114, je zamítl jako nedůvodné.

[4] Jádrem sporu bylo tvrzení žalobkyně, že ochranné známky (přihlašovaná označení) přihlásila v dobré víře a rozhodnutí o rozkladu jsou nezákonná, neboť předseda Úřadu dospěl k opačnému závěru.

[5] Městský soud uvedl, že rozhodným dnem pro posuzování existence dobré víry žalobkyně je den podání přihlášek, tj. 22. 10. 2014 (dále jen „*rozhodný den*“). Dále uvedl, že žalobkyně, žalovaný i společnost ELTON se dovolávají řady okolností, ke kterým došlo

pokračování

až po podání napadených přihlášek, a které jsou tedy pro posouzení dobré víry žalobkyně irelevantní. Tyto okolnosti městský soud konkrétně vypočetl a uvedl mezi nimi (mimo jiné): (a) rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ve věci žalobkyně ze dne 23. 11. 2020, č. j. 2 As 312/2018 - 242 (dále jen „rozsudek NSS z listopadu 2020“), jímž Nejvyšší správní soud žalobkyni vyhověl a zrušil předcházející rozsudek městského soudu a rozhodnutí Úřadu a jeho předsedy o prohlášení slovní grafické ochranné známky PRIM č. 165917 (dále jen „OZ č. 165917“) žalobkyně za neplatnou; (b) rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 7. 2015 a na něj navazující rozhodnutí předsedy Úřadu ze dne 9. 11. 2016, č. j. O-437539/D15076040/2015/UPV (dále společně jen „rozhodnutí o neplatnosti OZ č. 311604“), kterými byla slovní ochranná známka PRIM č. 311604 (dále jen „OZ č. 311604“) žalobkyně prohlášena mj. za neplatnou pro náramkové hodinky a další výrobky ve třídě 14, a (c) usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 5. 2017, č. j. 3 Cmo 55/2017 – 96 (dále jen „usnesení VS z května 2017“), ve věci návrhu společnosti ELTON na nařízení předběžného opatření vůči žalobkyni. Městský soud proto nevyhověl důkazním návrhům k prokázání skutečností nastalých po rozhodném dni.

[6] Městský soud nepřisvědčil názoru žalobkyně, že rozsudek NSS z listopadu 2020 zrušil předchozí rozhodnutí Úřadu o neplatnosti OZ č. 165917 s účinky *ex tunc*. Citoval k tomu z rozsudku NSS ze dne 7. 9. 2017, č. j. 3 Azs 91/2016 - 46, podle něhož zrušení rozhodnutí správním soudem má účinky toliko *ex nunc*, tedy působí výlučně do budoucna.

[7] Skutkový stav k rozhodnému dni (tj. 22. 10. 2014) městský soud shrnul tak, že

- a) Společnost ELTON byla vlastníkem kombinované ochranné známky EU č. 3531662 (dále též „namítaná ochranná známka EU“)

O tom žalobkyně musela vědět, neboť již dne 18. 9. 2007 podala návrh na její prohlášení za neplatnou.

- b) Osoba zúčastněná na řízení byla jako právní nástupce ELTON, n. p., oprávněným uživatelem grafického loga PRIM v podobě odpovídající podnikové normě PN 01 (dále také jen „namítané označení“). O tom, že namítané označení (grafické logo PRIM) bylo užíváno národním podnikem ELTON i dalšími právními předchůdci osoby zúčastněné na řízení a konečně i samotnou osobou zúčastněnou na řízení k označování náramkových hodinek vyráběných v Novém Městě nad Metují, žalobkyně věděla, neboť podniká ve stejném oboru a vede s osobou zúčastněnou na řízení ohledně užívání tohoto (a dalších) označení řadu sporů.

- c) OZ č. 165917 byla žalovaným pravomocně prohlášena za neplatnou.
- d) Žalobkyně byla vlastníkem či spoluvlastníkem ochranných známek č. 152529, č. 153324, č. 208817 a č. 249929 ve znění PRIM, které nicméně nebyly zapsány pro náramkové hodinky. Nadto se jednalo o ochranné známky v jiném provedení, odlišném od namítaného označení.
- e) Žalobkyně byla vlastníkem OZ č. 311604 zapsané i pro náramkové hodinky.
- f) Žalobkyně byla přihlašovatelem slovní ochranné známky PRIM č. 487135. Tato ochranná známka však nebyla přihlášena pro náramkové hodinky ani jiné výrobky ze třídy 14.

[8] Z bodu a) výše městský soud dovodil, že byla splněna první podmínka pro konstatování nedostatku dobré víry žalobkyně dle rozsudku NSS ze dne 30. 4. 2008, č. j. 1 As 3/2008 - 195 (č. 1665/2008 Sb. NSS), totiž to, že žalobkyně věděla (nebo vzhledem k okolnostem měla vědět) o existenci ochranné známky či práva k označení osoby zúčastněné na řízení. Žalobkyně též věděla o existenci namítaného označení, o tom, že bylo dlouhodobě užíváno národním podnikem ELTON, a dalšími právními předchůdci osoby zúčastněné na řízení, jakož i samotnou osobou zúčastněnou na řízení k označování náramkových hodinek vyráběných v Novém Městě nad Metují.

[9] K bodu c) výše městský soud odkázal na rozhodnutí předsedy Úřadu ze dne 17. 10. 2014, č. j. O-53821/D30977/2014/ÚPV (dále jen „*rozhodnutí předsedy z října 2014*“), jež nabylo právní moci krátce před podáním napadených přihlášek (tj. krátce před rozhodným dnem) a jež se týká prohlášení OZ č. 165917 žalobkyně za neplatnou. Předseda Úřadu zde potvrdil, že společnosti ELTON svědčí práva k namítanému označení, a zdůvodnil proč. Tím, že žalovaný na tyto závěry odkázal a setrval na nich i v nyní projednávané věci, nepostupoval v rozporu se zákonem. V době podání napadených přihlášek i v době vydání rozhodnutí o rozkladu bylo odkazované rozhodnutí předsedy z října 2014 „*součástí skutkového stavu*“, jenž byl relevantní z hlediska posouzení dobré víry žalobkyně. Pro toto rozhodnutí platila presumpce správnosti a vyvolávalo zákonem stanovené právní následky – na jeho základě bylo nutno na OZ č. 165917 k rozhodnému dni nutno hledět, jako by nikdy nebyla zapsána (§ 32 odst. 4 zákona o ochranných známkách).

[10] Městský soud dále konstatoval, že byla splněna i druhá podmínka pro konstatování nedostatku dobré víry žalobkyně, neboť osoba zúčastněná na řízení byla napadenými přihláškami dotčena v právu užívat namítané označení ve spojení s náramkovými hodinkami. Toto právo jí svědčilo z titulu vlastnictví namítané ochranné známky EU a dále z titulu uživatele namítaného nezapsaného grafického loga PRIM, které je k označování náramkových hodinek vyráběných v podniku v Novém Městě nad Metují užíváno již několik desetiletí. Zápisem přihlašovaných označení do rejstříku by žalobkyně získala neoprávněnou tržní výhodu; spotřebitelská veřejnost by takto označené výrobky mohla pro vysokou podobnost těchto označení s namítaným označením a s namítanou ochrannou známkou EU mylně spojovat s osobou zúčastněnou na řízení, a zároveň by mohla označení

pokračování

PRIM a tradici jeho užívání pro náramkové hodinky spojovat i se žalobkyní, přestože ta se na jejím vybudování nepodílela.

[11] Městský soud dále konstatoval, že podání napadených přihlášek bylo projevem nerespektování rozhodnutí předsedy z října 2014 ze strany žalobkyně. Městský soud korigoval závěry žalovaného s tím, že za projev zlé víry nelze označit intenzivní obranu domnělých práv žalobkyně v řízeních před žalovaným či soudy. Zlá víra žalobkyně však podle městského soudu tkívá v tom, že podání napadených přihlášek bylo motivováno snahou obejít negativní právní následky vyplývající pro ni z rozhodnutí předsedy z října 2014, v jehož důsledku byla OZ č. 165917 pravomocně prohlášena za neplatnou. To městský soud dovodil ze skutečnosti, že žalobkyně podala přihlášky v podstatě shodných ochranných známek jen pár dnů poté, kdy jí bylo toto rozhodnutí doručeno.

[12] Podle městského soudu důkazní břemeno prokázání důvodu, který by podání napadených přihlášek ospravedlnil, tížilo v námitkovém řízení žalobkyni. Poté přisvědčil závěru žalovaného, že žalobkyně takový důvod neprokázala. Neobstojí její argumentace, že tímto důvodem byly skutečnosti zakládající její právo k užití označení PRIM v podobě odpovídající namítanému označení. Právo k užití takového označení ve vztahu k náramkovým hodinkám žalobkyni nezakládaly ani její další ochranné známky, jimiž v této souvislosti argumentovala. Takovým důvodem nemůže být ani přesvědčení žalobkyně, že jí právo k užití označení PRIM náleželo z titulu nabytí výlučného práva užívat autorská díla vytvořená J. R. V době podání napadených přihlášek si totiž žalobkyně musela být vědoma, že jí tvrzené autorství J. R. je přinejmenším sporné a nebylo prokázáno. Žalovaný uvedl důvody, popírající tvrzení o autorství J. R., v rozhodnutí předsedy z října 2014. Mezi doručením tohoto rozhodnutí žalobkyni a podáním napadených přihlášek uplynulo jen několik dnů; žalobkyně ani netvrdí, že by v tomto období nastala nějaká zásadní změna, která by otázku sporného autorství k předmětnému logu PRIM vyjasnila.

III. Kasační stížnost

[13] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadá rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodů, které podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[14] Stěžovatelka nejprve v částech I. a II. kasační stížnosti rekapituluje předchozí vývoj věci a trvá na tom, že obě napadené přihlášky podala v dobré víře. V části III. kasační stížnosti uvádí dvě okolnosti, nasvědčující podle ní tomu, že v dobré víře byla: (1) k rozhodnému dni byla majitelkou OZ č. 311604, zapsané i pro náramkové hodinky; a (2) prohlášení neplatnosti její OZ č. 165917 bylo zrušeno rozsudkem NSS z listopadu 2020 s účinky *ex tunc*.

[15] V části IV. kasační stížnosti stěžovatelka vytýká městskému soudu, že neprovedl jí navrhované důkazy. Dále zdůrazňuje, že městský soud mezi irelevantní důkazy zařadil i rozhodnutí předsedy Úřadu ze dne 9. 11. 2016 o neplatnosti OZ č. 311604. Jestliže měl

městský soud toto rozhodnutí za irelevantní, stěžovatelka má za to, že k rozhodnému dni tedy byla majitelkou této ochranné známky. Za překvapivé pak označuje to, že městský soud dospěl k závěru, že ani vlastnictví OZ č. 311604 nemohlo založit dobrou víru stěžovatelky.

[16] V části V. kasační stížnosti stěžovatelka znovu polemizuje se závěrem městského soudu, že rozsudek NSS z listopadu 2020 má pouze účinky do budoucna, a že tedy k rozhodnému dni bylo relevantní rozhodnutí předsedy z října 2014, které aprobovalo rozhodnutí žalovaného o neplatnosti OZ č. 165917. Stěžovatelka má naopak za to, že tento rozsudek má účinky *ex tunc*. To dovozuje z obsáhle citované judikatury kasačního soudu a Ústavního soudu i z některých pasáží samotného rozsudku NSS z listopadu 2020. Podle stěžovatelky rozhodnutí předsedy z října 2014 a jemu předcházející rozhodnutí žalovaného trpělo tak zásadními vadami, že je „*svým způsobem ani za rozhodnutí považovat nelze*“. Navíc v důsledku rozsudku NSS z listopadu 2020 došlo k obnovení platnosti OZ č. 165917 i s datem její původní priority, tj. 11. 9. 1984, a tato ochranná známka platí od počátku.

[17] Stěžovatelka v části VI. kasační stížnosti pokračuje v polemice s napadeným rozsudkem. Odmítá konstatování městského soudu, že společnost ELTON byla oprávněným uživatelem loga PRIM. Tento výrok již je právním hodnocením a k této otázce měl soud vést dokazování. Fakticky tím městský soud označil zlou víru za notorietu. Bez ohledu na prohlášení OZ č. 165917 za neplatnou stěžovatelce svědčila práva k tomuto označení na základě dlouhodobého užívání. Rozhodnutím předsedy z října 2014 nebylo stěžovatelce zakázáno tuto ochrannou známku užívat. Stěžovatelka též odmítá závěr městského soudu, že žalovaný postupoval dle § 2 odst. 4 správního řádu, pokud nejprve rozhodl o prohlášení OZ č. 165917 za neplatnou, a posléze vyhověl námitkám společnosti ELTON vůči přihlašovaným označením. Podle stěžovatelky v řízení o neplatnosti OZ č. 165917 žalovaný hodnotil stav ke dni podání přihlášky dne 11. 9. 1984, zatímco nyní je rozhodným dnem 22. 10. 2014 a námitkové důvody jsou odlišné.

[18] V části VII. kasační stížnosti stěžovatelka popírá, že by byla splněna druhá podmínka pro konstatování nedostatku dobré víry stěžovatelky, totiž že společnost ELTON byla dotčena ve svých právech. Argumenty městského soudu o dlouhodobém užívání namítaného označení ze strany společnosti ELTON stěžovatelka zpochybňuje s tím, že tvrzení právní předchůdci této společnosti vždy užívali označení PRIM pouze odvozeně, na základě licenčních smluv s vlastníkem ochranných známek. Městský soud se v odstavci 119 napadeného rozsudku (který pojednává o namítaném označení a dotčení práv společnosti ELTON) omezil na souhlas se závěry žalovaného, ale nevypořádal se se žalobními námitkami a důkazními návrhy stěžovatelky. Městský soud též ignoroval dlouhodobé užívání označení PRIM ze strany stěžovatelky a to, že byla k rozhodnému dni majitelkou OZ č. 311604.

[19] Nakonec v části VIII. kasační stížnosti stěžovatelka tvrdí, že na její straně existovaly „*liberační důvody*“: jednak byla majitelkou OZ č. 165917 (byť byla později prohlášena za neplatnou), jednak byla majitelkou či spolumajitelkou známkové řady PRIM, včetně

pokračování

slovní známky PRIM (OZ č. 311604) zapsané pro náramkové hodinky. Odkazuje též na závěry usnesení VS z května 2017, podle něhož prohlášení OZ č. 165917 za neplatnou nemůže vést k závěru popírajícímu existenci užívání označení a další právo stěžovatelky označení PRIM užívat. Tyto argumenty o užívání sporného označení svědčily pro stěžovatelku již k rozhodnému dni. K autorství loga posledně uvedené ochranné známky stěžovatelka připouští, že k rozhodnému dni bylo autorství J. R. (jehož se stěžovatelka dovolává) k logu sporné, avšak významnější je, že existují pochybnosti o autorství J. Ž. k logu dle podnikové normy PN 01 [tj. k namítanému označení, viz též odstavec [7] bod b) výše].

IV. Vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení

[20] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti nejprve upozorňuje, že stěžovatelka sice městskému soudu vytýká, že neprovedl navrhované důkazy, avšak neupřesnila, jaké důkazy má na mysli. Zdůrazňuje, že rozhodným dnem je 22. 10. 2014, takže soud nemusel provádět důkazy ke skutečnostem nastalým po tomto datu, což také v napadeném rozsudku uvedl.

[21] Žalovaný se též ztotožňuje se závěrem městského soudu, proč dobrou víru stěžovatelky nemohla založit OZ č. 311604. Stěžovatelka totiž věděla o existenci namítaného označení, přičemž přihlašovaná označení měla stěžovatelce zajistit další možnost užívat tato označení pro vyráběné náramkové hodinky, ačkoli OZ č. 165917 již mezitím byla prohlášena za neplatnou. Neplatná byla posledně uvedená ochranná známka i k rozhodnému dni; na tom nic nemění ani pozdější zrušující rozsudek NSS z listopadu 2020.

[22] Žalovaný nesouhlasí ani s tvrzením stěžovatelky, že společnost ELTON užívala namítané označení jen odvozeně (na základě licenčních smluv). Žalovaný poukazuje na právní nástupnictví této společnosti po ELTON národní podnik, ELTON koncernový podnik, a ELTON státní podnik; tito předchůdci užívali označení PRIM originárně při výrobě náramkových hodinek v Novém Městě nad Metují. Stěžovatelka se na budování a udržování tohoto označení v povědomí veřejnosti nepodílela, neboť se hodinářskou výrobou začala zabývat až od roku 2003.

[23] Ke kasační stížnosti se též obsáhle vyjádřila osoba zúčastněná na řízení (společnost ELTON). Reaguje na argument stěžovatelky, že její dobrou víru osvědčuje fakt, že k rozhodnému dni byla majitelkou OZ č. 311604. Poukazuje na to, že tato ochranná známka byla následně prohlášena za neplatnou rozhodnutími o neplatnosti OZ č. 311604. Podle § 32 zákona o ochranných známkách má prohlášení ochranné známky za neplatnou účinky *ex tunc*. Proto Úřad nemohl k existenci OZ č. 311604 přihlížet; v této souvislosti poukazuje na to, že Úřad a jeho předseda v nynější věci rozhodovali až v roce 2018, takže rozhodnutí o neplatnosti OZ č. 311604 (které v té době již bylo v právní moci) museli vzít v potaz. Stěžovatelka i k rozhodnému dni věděla o návrhu na prohlášení neplatnosti této ochranné známky a musela předpokládat, že žalovaný návrhu později vyhoví. Nemohla být tedy k rozhodnému dni v dobré víře.

[24] Společnost ELTON dále nesouhlasí, že by stěžovatelce vznikla práva ke slovnímu grafickému označení PRIM i před prohlášením OZ č. 165917 za neplatnou a že tato práva získala užíváním tohoto označení už od roku 2001. Taková užívací práva ovšem stěžovatelka v řízení před Úřadem neprokázala, proto se jich nemůže dovolávat ani v řízení před správními soudy. Společnost ELTON též odmítá, že rozsudek NSS z listopadu 2020 by mohl mít účinky *ex tunc*; podle ní stěžovatelkou citovaná judikatura není na nynější věc přílehlavá a stejně i citované pasáže ze zmíněného rozsudku nenasvědčují tomu, že by tento rozsudek měl mít účinky *ex tunc*. Zbylé odkazované rozsudky se týkají buď správního trestání, nebo soukromoprávních aktů. V nynější věci je však rozhodnutí Úřadu o prohlášení neplatnosti OZ č. 165917 (a na něj navazující rozhodnutí předsedy z října 2014 – pozn. NSS) nadáno presumpcí správnosti.

[25] Pokud stěžovatelka tvrdí, že rozhodnutí předsedy z října 2014 a jemu předcházející rozhodnutí o neplatnosti OZ č. 165917 nelze vůbec za správní rozhodnutí považovat, podle společnosti ELTON by to znamenalo, že jsou tato rozhodnutí nicotná. To však Nejvyšší správní soud v rozsudku NSS z listopadu 2020 nekonstatoval; rozhodnutí předsedy z října 2014 a prvostupňové rozhodnutí Úřadu pouze zrušil jako nezákonná.

[26] Společnost ELTON popírá, že by stěžovatelce svědčila k označení PRIM pro náramkové hodinky nějaká práva, či že taková práva získala dlouhodobým užíváním označení. Stěžovatelka toto netvrdila a neprokázala ani ve správním řízení, je tedy bezpředmětné se těmito skutečnostmi zabývat v rámci soudního přezkumu. Za irelevantní také považuje odkaz stěžovatelky na usnesení VS z května 2017, neboť soud v tomto rozhodnutí posuzoval pouze otázku, zda jsou či nejsou splněny podmínky pro nařízení předběžného opatření proti stěžovatelce. Vrchní soud tehdy nezkoumal, zda stěžovatelka má práva k užívání označení PRIM na náramkových hodinkách.

[27] Podle společnosti ELTON není významné, že rozhodnutí předsedy z října 2014 (ve věci neplatnosti OZ č. 165917) nezakazovalo její užívání; takovou pravomocí ostatně žalovaný ani není nadán. Případná absence takového zákazu neznamená, že by stěžovatelka byla ve vztahu k přihlašovaným označením v dobré víře. Společnost ELTON též popírá, že by namítanou ochrannou známkou EU užívala odvozeně, předkládá podrobnou historii užívání tohoto označení, a uzavírá, že označení PRIM trvá již více než 50 let, a z toho údajné odvozené užívání (na základě „*vynucené*“ licenční smlouvy ze dne 18. 6. 1985) trvalo méně než 10 let. Pokud by se dále připočetlo i užívání označení PRIM v předchozí („bochníkové“) grafické podobě ze strany právních předchůdců společnosti ELTON, trvalo by užívání označení PRIM pro náramkové hodinky na straně osoby zúčastněné na řízení a jejich právních předchůdců již více než 60 let.

[28] Stěžovatelka se nepodílela na tradici, prosazení a proslulosti označení PRIM na trhu s náramkovými hodinkami a pouze se pokouší ze zavedenosti a proslulosti tohoto označení na trhu těžit. Společnost ELTON má k dispozici desítky e-mailů zklamaných zákazníků, kteří mají zájem si zakoupit tradiční hodinky PRIM či hodinky s tímto označením již koupili, aby následně zjistili, že se nejedná o tradiční výrobek pocházející ze závodu

pokračování

v Novém Městě nad Metují, nýbrž o hodinky nejasného původu, které dodává na trh České republiky stěžovatelka. K tomu předkládá pět e-mailů od konkrétních osob.

V. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[29] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupena advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[30] Kasační stížnost není důvodná.

Va. Ke kasačnímu důvodu dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[31] Nejvyšší správní soud nejprve přistoupil k posouzení námitky nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu. Případnou nepřezkoumatelností rozsudku je totiž povinen se podle § 109 odst. 4 s. ř. s. zabývat z úřední povinnosti, a to i bez námítky stěžovatelky. Vlastní přezkum rozsudku je pak možný pouze za předpokladu, že splňuje kritéria přezkoumatelnosti, tedy že je srozumitelný a vychází z důvodů, z nichž je zřejmé, proč městský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku jeho rozhodnutí. Tato kritéria napadený rozsudek beze zbytku splňuje. Městský soud v něm řádně a srozumitelně vyložil důvody svého rozhodnutí, vypořádal se se všemi podstatnými žalobními námitkami a jeho závěry jsou podpořeny srozumitelnou a logickou argumentací. Není pravdou (jak tvrdí stěžovatelka), že by městský soud pouze převzal argumentaci žalovaného; naopak – městský soud provedl vlastní hodnocení žalobní argumentace a v jejím světle též analyzoval relevantní podklady ve správním spisu.

[32] Nejvyšší správní soud nepřisvědčuje ani tvrzení stěžovatelky, že městský soud pouze vyjádřil souhlas se závěry žalovaného v odstavci 119 napadeného rozsudku. Není správné vytrhávat z kontextu jediný (byť obsáhlý) odstavec, protože vlastní podrobné hodnocení žalobních námitek je obsaženo v odstavcích 95 až 135 napadeného rozsudku. Ostatně, ani stěžovatelkou odkazovaný odstavec 119 neobsahuje prosté ztotožnění se s argumentací žalovaného. Městský soud v něm vyslovil i vlastní hodnocení konkrétních důkazů provedených ve správním řízení (například průzkumy provedené společností AISA Ltd u spotřebitelské veřejnosti, studie komunikační skupiny Mather z června 2010 a dalších). Toto hodnocení městský soud uzavřel konstatováním, že „[z]ápisem přihlašovaných označení do rejstříku by žalobce získal neoprávněnou tržní výhodu spočívající v tom, že spotřebitelská veřejnost by takto označené výrobky mohla pro vysokou podobnost těchto označení s namítaným grafickým logem a namítanou ochrannou známkou EU mylně spojovat s osobou zúčastněnou na řízení, a zároveň by mohla výše zmíněnou hodnotu označení PRIM a tradici jeho užívání

pro náramkové hodinky spojovat i se žalobcem, přestože ten se na jejím vybudování nepodílel“. Napadený rozsudek je i jinak přezkoumatelný a způsobilý věcného přezkumu.

[33] Stěžovatelka též obecně vytýká městskému soudu, že neprovedl její důkazní návrhy (odstavec 16 kasační stížnosti). Vzhledem k rozsahu navrhovaných důkazů však z této námitky není zřejmé, jaké důkazy měla stěžovatelka na mysli; v odkazovaném odstavci kasační stížnosti stěžovatelka již jen – shodně s městským soudem – konstatuje, že rozhodným dnem pro posouzení dobré víry stěžovatelky je 22. 10. 2014. V napadeném rozsudku (odstavec 102) městský soud srozumitelně vysvětlil, proč neprováděl důkazy, které považoval z hlediska dobré víry stěžovatelky za irelevantní, neboť se týkaly událostí nastalých až po rozhodném dni.

[34] Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že v odstavci 51 kasační stížnosti stěžovatelka městskému soudu **konkrétně** vytýká, že se nevypořádal s jejími důkazními návrhy – doklady o tom, že užívala označení PRIM; v této souvislosti stěžovatelka odkazuje na str. 13 žaloby. Nejvyšší správní soud ze spisů městského soudu ověřil, že na str. 13 obou žalob (texty žalob jsou prakticky totožné) stěžovatelka pod rubrikou „*důkazy*“ uvedla přes 20 konkrétních důkazních návrhů listinami či výslechy svědků. Jako první položku uvedla blíže nespecifikované „*důkazy o užívání označení PRIM žalobcem*“.

[35] Městský soud na důkazní návrhy stěžovatelky reagoval. Jednak (jak uvedeno v odstavci [33] výše) odmítl jako irelevantní důkazy ke stavu nastalém po rozhodném dni, a dále v odstavci 85 napadeného rozsudku uvedl, že „[s]oud při ústním jednání zamítl veškeré důkazní návrhy žalobce a osoby zúčastněné na řízení, neboť dospěl k závěru, že o žalobách lze rozhodnout na základě důkazů provedených v průběhu správního řízení a zdokumentovaných ve správním spise; provádění jakýchkoliv dalších důkazů proto soud shledal nadbytečným.“ Nejvyšší správní soud se s uvedeným ztotožňuje a považuje to za odpovídající reakci městského soudu na důkazní návrhy stěžovatelky. Těžiště dokazování je totiž v řízení před správním orgánem (k tomu viz například rozsudek NSS ze dne 7. 3. 2023, č. j. 7 Ads 83/2022 – 30, odstavec 15; veškerá zde citovaná judikatura tohoto soudu je dostupná na www.nssoud.cz) a důkazy provedené ve správním řízení a podklady ve správním spise poskytují dostatečný obraz o relevantním skutkovém stavu.

[36] Kasační důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tedy není dán.

Vb. K právnímu posouzení [kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] – význam rozsudku NSS z listopadu 2020

[37] Jádrem sporu je posouzení dvou otázek: **zprvé**, jaké jsou účinky rozsudku NSS z listopadu 2020, konkrétně zda tento rozsudek zrušil rozhodnutí předsedy z října 2014 s účinky *ex tunc*. Z toho stěžovatelka dovozuje, že by zpětně (k rozhodnému dni) odpadla rozhodnutí žalovaného o prohlášení OZ č. 165917 za neplatnou, takže by její dobrá víra k rozhodnému dni byla osvědčena. **Zadruhé**, otázkou je, jaký význam měla skutečnost, že stěžovatelka byla k rozhodnému dni majitelkou OZ č. 311604, zapsané

pokračování

pro náramkové hodinky, resp. zda je významné, že po rozhodném dni (avšak ještě před vydáním rozhodnutí Úřadu a předsedy o rozkladu v nynější věci) byla tato ochranná známka prohlášena za neplatnou.

[38] Nejvyšší správní soud úvodem konstatuje, že považuje za nevýznamné dílčí argumenty stěžovatelky o „budování vlastní známkové řady“ PRIM, neboť jiné ochranné známky (než OZ č. 165917 a OZ č. 311604), jejichž existence se dovolává pro osvědčení své dobré víry, nejsou zapsány pro náramkové hodinky. Je přitom nesporné, že v nynější věci je spor výhradně o označování právě těchto výrobků.

[39] Co se týče **první otázky**, Nejvyšší správní soud předesílá, že v tomto případě jde o otázku nepřesně položenou. Předně je nesporné, že předseda žalovaného ke dni vydání relevantních rozhodnutí o rozkladu nemohl rozsudek NSS z listopadu 2020 v těchto rozhodnutích zohlednit, neboť jeho rozhodnutí (a jemu předcházející rozhodnutí Úřadu) pocházejí z roku 2018.

[40] Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. *při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu*. V době rozhodování předsedy žalovaného o rozkladu byl stav takový, že zde existovalo pravomocné a vykonatelné rozhodnutí předsedy z října 2014 a OZ č. 165917 byla prohlášena za neplatnou. Teprve **následně** bylo toto rozhodnutí zrušeno rozsudkem NSS z listopadu 2020.

[41] Z toho plyne, že spíše než na účinky rozsudku NSS z listopadu 2020 by bylo vhodnější ptát se, zda je za výše uvedených okolností nezbytné prolomit zásadu dle § 75 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatelka žádné vlastní argumenty, proč by tomu tak mělo být – kromě obsáhlých citací z judikatury – nenabídla. I pokud by Nejvyšší správní soud přisvědčil jejímu stanovisku, že rozsudek NSS z listopadu 2020 zakládal účinky zpětně (*ex tunc*), stále by to nic neměnilo na skutečnosti, že v době rozhodování předsedy žalovaného tento rozsudek neexistoval a předseda žalovaného tedy mohl, resp. musel vycházet ze svého rozhodnutí z října 2014, jímž potvrdil předchozí rozhodnutí Úřadu o neplatnosti OZ č. 165917.

[42] Nejvyšší správní soud si je vědom, že judikatura připouští ze zásady dle § 75 odst. 1 s. ř. s. několik výjimek například v situaci, ve které krajský (městský) soud posuzuje věc správního trestání a právní úprava se změní ve prospěch pachatele, či pro zachování principu *non-refoulement*. O tyto případy se však nyní nejedná.

[43] Nejvyšší správní soud dodává, že stěžovatelka naznačuje, že z rozsudku NSS z listopadu 2020 plyne nicotnost rozhodnutí předsedy z října 2014 (jak uvádí, toto rozhodnutí „svým způsobem ani za rozhodnutí považovat nelze“). Jak ovšem správně uvádí společnost ELTON, toto rozhodnutí (spolu s předcházejícím rozhodnutím Úřadu) bylo „pouze“ zrušeno jako nezákonné výrokem II. odkazovaného rozsudku. Nejvyšší správní

soud tehdy dospěl k závěru, že žalovaný podstatným způsobem porušil ustanovení o řízení, jelikož stěžovatelka nebyla srozuměna dostatečně určitě s tím, z jakých všech důvodů bude zkoumána neplatnost napadené ochranné známky (viz odstavec 107 odkazovaného rozsudku). Pokud by tehdy Nejvyšší správní soud dospěl k závěru o nicotnosti, musel by to konstatovat ve výroku rozsudku a odpovídajícím způsobem to odůvodnit [§ 76 odst. 2 s. ř. s., ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) téhož zákona], což se nestalo.

[44] V obecnosti lze přisvědčit stěžovateli, že následkem zrušení rozhodnutí žalovaného (a jeho předsedy) o neplatnosti OZ č. 165917 je právní situace taková, že od právní moci rozsudku NSS z listopadu 2020 je stěžovatelka oprávněnou majitelkou („platné“) OZ č. 165917, ledaže žalovaný opět pravomocně rozhodne o její neplatnosti. Jak ovšem uvedeno výše, jde o skutečnost nastalou po vydání nyní zkoumaných rozhodnutí o rozkladu, takže na posouzení jejich zákonnosti, a tedy i dobré víry stěžovatelky k rozhodnému dni, nemá vliv. Ze stejného důvodu Nejvyšší správní soud nepovažuje za relevantní tu část kasační stížnosti, ve které stěžovatelka obsáhle citovala z konkrétních rozhodnutí správních soudů, jež v určitých situacích připustily účinek zrušujícího rozsudku *ex tunc*.

[45] Jednalo se totiž vždy o případy podstatně odlišné od nyní projednávané věci: v rozsudku ze dne 28. 3. 2007, č. j. 1 As 32/2006 – 99, č. 1275/2007 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud rozhodoval ve věci uložení nápravného opatření podle tehdy platného vodního zákona a hodnotil situaci, ve které podkladové správní rozhodnutí, jímž správní orgán rozhodoval o předběžné otázce (a podmínce trestnosti žalobce, respektive o tom, že žalobce byl původcem závadného stavu, který se má nápravným opatřením odstranit), bylo v průběhu řízení před krajským soudem zrušeno. Za této situace NSS dospěl k závěru, že o dané otázce má krajský soud vést dokazování (a naplnit tak princip plné jurisdikce, na kterém je správní soudnictví vystavěno), byť samotná okolnost zrušení podkladového správního rozhodnutí nastala až po vydání rozhodnutí žalovaného. Relevantní není ani odkaz na rozsudek NSS ze dne 29. 4. 2008, č. j. 2 Afs 9/2005 – 158, č. 1624/2008 Sb. NSS, neboť v něm kasační soud připustil prolomení zásady dle § 75 odst. 1 s. ř. s. ve věci vyměření daně z převodu nemovitostí, pokud se až po skončení daňového řízení ukázalo, že příslušná kupní smlouva, na jejímž základě došlo k vyměření této daně, byla absolutně neplatná. V obou případech kasační soud zohledňoval zcela výjimečné okolnosti, které by (v prvním případě) mohly vést k tomu, že správní soudy aprobovaly rozhodnutí o uložení nápravného opatření osobě, u níž nebylo zjištěno, že je původcem závadného stavu, respektive by (v druhém případě) aprobovaly vyměření daně z převodu nemovitostí, ačkoli vyšlo najevo, že k převodu nemovitosti vůbec nedošlo. V nynější věci takto výjimečné okolnosti nenastaly a stěžovatelka nenabídla vlastní konkrétní argumenty (vyjma citací z uvedené judikatury), proč by tomu tak mělo být.

Vc. K právnímu posouzení [kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] –
význam OZ č. 311604 a jejího prohlášení neplatnosti

pokračování

[46] Nejvyšší správní soud se dále věnoval druhému stěžejnímu argumentu stěžovatelky. Ten lze shrnout tak, že stěžovatelka musela být k rozhodnému dni v dobré víře, pokud byla majitelkou OZ č. 311604, zapsané pro náramkové hodinky.

[47] Městský soud sice v napadeném rozsudku (v odstavci 106) konstatoval, že stěžovatelka byla majitelkou této ochranné známky, avšak nedovodil z toho žádné důsledky pro její dobrou víru. Nejprve uvedl, že nelze přihlížet k tomu, že tato ochranná známka byla později rozhodnutími o neplatnosti OZ č. 311604 prohlášena za neplatnou mj. pro náramkové hodinky všeho druhu a další výrobky zařazené ve třídě 14 mezinárodního třídění výrobků a služeb. Irelevanci této ochranné známky pro osvědčení dobré víry stěžovatelky pak spatřoval v tom, že bez ohledu na její existenci „[n]ebylo možné pominout existenci namítaného grafického loga a namítané ochranné známky EU a jejich užívání ze strany osoby zúčastněné na řízení, o kterém žalobce prokazatelně věděl.“

[48] Podle § 32 odst. 3 zákona o ochranných známkách (ve znění účinném do 31. 12. 2018) prohlásí Úřad ochrannou známku za neplatnou *v řízení zahájeném na návrh osoby uvedené v § 7 a z důvodů v tomto ustanovení uvedených*. Podle odstavce 4 téhož ustanovení *na ochrannou známku, která byla prohlášena za neplatnou, se hledí, jako by nikdy nebyla zapsána*. Podle § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách se zahájení tohoto řízení může domáhat ten, *kdo je dotčen ve svých právech přihláškou, která nebyla podána v dobré víře*.

[49] Ke zkoumání dobré víry ve smyslu výše uvedených ustanovení se podrobně vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 11. 2021, č. j. 10 As 201/2021 – 37, ve věci kombinované ochranné známky Šlágr TV (dále jen „*rozsudek NSS ve věci Šlágr TV*“). Soud zde shrnul svoji předchozí relevantní judikaturu, stejně jako judikaturu Soudního dvora Evropské unie. Konstatoval, že smyslem výše uvedených zákonných ustanovení bylo zamezit např. přihlašování „spekulativních“ ochranných známek, které přihlašovatel nechtěl ve skutečnosti sám používat, případně známek, kterými chtěl přihlašovatel parazitovat na pověsti jiných, již zavedených známek. Dodal, že „[j]iž *ve starších rozsudcích jak NSS, tak Soudní dvůr uznaly, že posouzení existence či neexistence dobré víry se musí provést celkově, se zohledněním všech relevantních skutečností.*“

[50] Stěžovatelka cílí svoji argumentaci na dílčí, z kontextu vytržené jednotlivosti s přesvědčením, že postačuje, aby obstál jeden její dílčí argument a její dobrá víra bude osvědčena. Tento postup však k osvědčení dobré víry nepostačuje, neboť je v rozporu s výše uvedeným judikатурním principem komplexního pohledu na tuto otázku. Takovou „jednotlivostí“ je i tvrzená existence OZ č. 311604 k rozhodnému dni.

[51] Než Nejvyšší správní soud přikročí k hodnocení této skutečnosti, považuje za vhodné předeslat, že vlastním jádrem odůvodnění nyní zkoumaných správních rozhodnutí i napadeného rozsudku je především to, že společnost ELTON (resp. její právní předchůdci) dlouhodobě, konzistentně a finančně nákladně budovala pověst

namítané ochranné známky EU a označení PRIM pro náramkové hodinky. K tomu tato společnost předložila ve správním řízení desítky důkazů, z nichž žalovaný i městský soud vycházeli při posouzení dobré víry stěžovatelky a které se stěžovatelce nepodařilo vyvrátit. Nejvyšší správní soud v rozsudku ve věci *Šlágr TV* uvedl, že otázka dobré víry zahrnuje zkoumání „*úmyslu stěžovatelky* [v dané věci byla tehdejší stěžovatelka též přihlašovatelkou kombinované ochranné známky, která byla prohlášena za neplatnou pro nedostatek její dobré víry – pozn. NSS], *který nemohl odpovídat poctivým obchodním zvyklostem*.“ Jak uvedeno výše, stěžovatelka se ovšem snaží v kasační argumentaci zdůraznit pouze izolované skutečnosti. Naopak bagatelizuje historii užívání namítaného označení ze strany osoby zúčastněné na řízení, opomíjí její dlouhodobé kontinuální užívání tohoto loga pro označení náramkových hodinek vyrobených v Novém Městě nad Metují, jakož i její „investice“ do hodnoty namítaného označení.

[52] Nejvyšší správní soud konstatuje, že (vzhledem k výše zmíněným judikатурním principům) úlohou správních orgánů a následně správních soudů je **komplexně zhodnotit**, zda stěžovatelka byla ve vztahu k přihlašováním označením vedena (a) legitimní snahou o zápis ochranných známek jako volných označení, anebo (b) spíše snahou takto získat práva k namítanému označení, o jehož existenci věděla, se snahou parazitovat na jeho pověsti, tedy zda byla konec konců vedena nepoctivými úmysly.

[53] Nejvyšší správní soud se v tomto ohledu ztotožňuje s hodnocením městského soudu v napadeném rozsudku, kde soud poukázal nejen na „investice“ společnosti ELTON do namítaného označení, dlouhodobost a kontinuitu jeho užívání na náramkových hodinkách, ale i na blízkou časovou souslednost podání přihlášek stěžovatelky k nyní posuzovaným označením poté, co její starší OZ č. 165917 byla prohlášena za neplatnou. Z toho městský soud správně dovodil, že přihlašovaná označení byla jen dalším „tahem“ stěžovatelky na poli řetězcích se sporů se společností ELTON.

[54] Pokud jde o význam OZ č. 311604, Nejvyšší správní soud uvádí, že z výše uvedeného plyne, že jde o izolovanou skutečnost, která nemůže změnit komplexní pohled na absenci dobré víry stěžovatelky; právě tento pohled správně uplatnil městský soud. Kasační soud však má za to, že konec konců ani tato skutečnost sama o sobě nesvědčí ve prospěch stěžovatelky.

[55] Odůvodnění napadeného rozsudku je totiž třeba korigovat v tom, že není pravdou, že by pozdější prohlášení OZ č. 311604 za neplatnou nebylo relevantní proto, že nastalo až po rozhodném dni. V tomto dílčím ohledu totiž městský soud poněkud přeceňuje význam rozhodného dne. Významné je zde totiž to, že tato ochranná známka byla prohlášena za neplatnou **ještě předtím, než žalovaný a jeho předseda v nyní projednávané věci rozhodli**. Toto prohlášení neplatnosti má **zpětné účinky dle výslovné dikce § 32 odst. 4 zákona o ochranných známkách**. Proto se ke dni příslušných správních rozhodnutí ukázalo, že zpětně k rozhodnému dni stěžovatelce vlastnictví této ochranné známky nesvědčilo (a nemohlo tedy ani být prvkem, jenž by osvědčoval její dobrou víru ve vztahu k přihlašováním označením). Pro úplnost kasační soud doplňuje, že nebylo

pokračování

třeba provádět důkaz obsahem rozhodnutí o prohlášení neplatnosti OZ č. 311604, neboť tato rozhodnutí jsou účastníkům řízení i osobě zúčastněné na řízení známa a jejich vlastní obsah není mezi nimi předmětem sporu.

[56] Výše uvedená dílčí korekce odůvodnění napadeného rozsudku však nic nemění na tom, že městský soud dospěl ke správnému závěru, že stěžovatelce dobrá víra nesvědčila.

*Vd. K právnímu posouzení [kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] –
zbylé kasační námitky*

[57] V části VII. kasační stížnosti stěžovatelka zpochybňuje argumenty městského soudu o dlouhodobém užívání namítaného označení ze strany společnosti ELTON s tím, že tvrzení právní předchůdci této společnosti vždy užívali označení PRIM pouze odvozeně, na základě licenčních smluv s vlastníkem ochranných známek, a vytýká městskému soudu, že k tomu neprovedl jí navržené důkazy.

[58] Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že stěžovatelka spíše jen opakuje žalobní argumentaci a zcela pomíjí vysvětlení v odstavci 129 napadeného rozsudku, v němž městský soud správně odůvodnil, proč tvrzené „odvozené“ užívání nepovažuje za významné. Předně, společnost ELTON je originárním vlastníkem namítané ochranné známky EU, a dále ani případné odvozené užívání neoslabuje skutečnost, že tato společnost namítané označení řádně a dlouhodobě ve své výrobní a obchodní činnosti používala. Z tohoto vysvětlení je implicitně též zcela zřejmé, proč městský soud neprovedl důkazní návrhy stěžovatelky k této otázce a Nejvyšší správní soud se s tímto dílčím závěrem městského soudu ztotožňuje.

[59] Stěžovatelka dále uvádí, že rozhodnutím předsedy z října 2014 a jemu předcházejícím rozhodnutím Úřadu jí nebylo zakázáno dotčenou ochrannou známku užívat. To je pravdivé tvrzení, neboť prohlášení o neplatnosti ochranné známky (zde OZ č. 165917) takové účinky dle zákona nemá. Toto triviální konstatování však nemůže osvědčit dobrou víru stěžovatelky a z její argumentace ani není zřejmé, v čem konkrétně by mělo být pro její dobrou víru přínosné. Dobrou víru stěžovatelky totiž nelze založit jen na faktickém („nezakázaném“) užívání určitého označení odpovídajícímu ochranné známce, která byla k rozhodnému dni shledána neplatnou, nadto za situace, ve které společnosti ELTON svědčila práva k namítané ochranné známce EU pro stejné výrobky (náramkové hodinky).

[60] Co se týče zbylých kasačních námitek, Nejvyšší správní soud před jejich vlastním posouzením předdesílá, že i podle judikatury Ústavního soudu není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobném vyvracení všech jednotlivě vznesených (dílčích) námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který dostatečně podpoří správnost jejich závěrů (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08; judikatura Ústavního soudu je dostupná

na <https://nalus.usoud.cz>). Jinými slovy, povinností správního soudu není reagovat na každý dílčí argument uplatněný v podání a ten obsáhle vyvrátit; jeho úkolem je uchopit obsah a smysl argumentace účastníka řízení jako celku a vypořádat se s ní.

[61] Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že výše naznačenému postupu dostál, protože významné kasační námitky, které ve svém důsledku představují jádro nyní posuzovaného sporu (tj. zda stěžovatelka podala napadené přihlášky v dobré víře), již shora podrobně vypořádal. K námitkám týkajícím se autorství namítaného označení proto ve stručnosti odkazuje na napadený rozsudek, s nímž se ztotožňuje. Městský soud v něm správně konstatoval, že z rozhodnutí předsedy z října 2014 „*musel žalobce [tj. stěžovatelka – pozn. NSS] nutně seznat, že žalovaný jeho subjektivní přesvědčení o autorství J. R. k předmětnému logu nesdílí, a zjistil z něj také důvody, které žalovaného vedly k závěru o neprokázání tohoto nového skutkového tvrzení důkazy, které žalobce na podporu svých tvrzení předložil. (...) Platí tedy, že v době podání napadených přihlášek bylo žalobcem tvrzené autorství J. R. k předmětnému logu přinejmenším sporné. Vzhledem k tomu, že žalobce si musel být spornosti této okolnosti vědom, nemohl být na jejím základě v dobré víře, že je oprávněn k užití označení PRIM v podobě korespondující namítanému grafickému logu. (...) Další procesní vývoj sporů ohledně autorství J. R. k předmětnému logu 'PRIM' po podání napadených přihlášek je z hlediska posouzení dobré víry žalobce k rozhodnému datu irrelevantní. Stejně tak jsou irrelevantní i důkazy týkající se této sporné otázky, které vznikly až po podání přihlášek (...), neboť ani ty nemohly s ohledem na svou neexistenci k rozhodnému datu založit dobrou víru žalobce či ospravedlňovat jeho jednání spočívající v podání napadených přihlášek.*“

[62] K usnesení VS z května 2017, které stěžovatelka předložila jako jednu z příloh svých žalob, postačí uvést, že podle – z pohledu kasačního soudu správního – vyjádření osoby zúčastněné na řízení (společnosti ELTON) v něm vrchní soud pouze rozhodoval o splnění či nesplnění podmínek pro nařízení předběžného opatření (se závěrem o jejich nesplnění). Nerozhodoval ovšem v meritu věci; pouze k odvolání navrhovatelky (společnosti ELTON) potvrdil usnesení soudu prvního stupně o zamítnutí jejího návrhu na vydání předběžného opatření směřujícího vůči odpůrkyni (stěžovatelce). Toto stěžovatelka nijak nezpochybňuje, ostatně to plyne i z textu samotného usnesení VS z května 2017 (srov. např. str. 5; usnesení VS z května 2017 je součástí soudního spisu městského soudu – pozn. NSS). Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že v rozhodnutí o předběžném opatření se z logiky věci nerozhoduje s konečnou platností o otázkách, které jsou mezi účastníky sporné (srov. § 74 odst. 1 občanského soudního řádu, dle něhož *před zahájením řízení může předseda senátu nařídit předběžné opatření, je-li třeba, aby zatímně byly upraveny poměry účastníků, nebo je-li obava, že by výkon soudního rozhodnutí byl ohrožen*). V tomto směru proto stěžovatelka nemůže z rozhodnutí ve věci návrhu na nařízení předběžného opatření vyvozovat závěry ohledně toho, zda podle vrchního soudu měla či neměla „*právo z dlouhodobého užívání označení PRIM v předmětné grafické podobě na hodinkách*“, jak činí v kasační stížnosti. Mimo to je citované usnesení z května 2017, takže bylo vydáno až po rozhodném dni, opět tedy nesvědčí pro dobrou víru stěžovatelky v době podání napadených přihlášek.

pokračování

[63] Jak plyne z výše uvedeného, ani kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. není dán. Ze všech shora popsanych důvodů taktéž není dán ani kasační důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Jak bylo uvedeno (viz např. odstavec [35] výše), správní orgány ve věci dostatečně zjistily skutkový stav a nedopustily se ani jiné podstatné vady řízení, ostatně posledně uvedenou skutečnost stěžovatelka nenamítala.

VI. Závěr a náklady řízení

[64] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, zamítl ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. (výrok I. tohoto rozsudku).

[65] O náhradě nákladů řízení mezi účastníky rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by měl procesně úspěšný žalovaný, kterému však v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladů nepřiznává (výrok II. tohoto rozsudku).

[66] Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinností, které jí soud uložil. Nejvyšší správní soud této osobě žádnou povinnost neuložil a neshledal ani žádný důvod hodný zvláštního zřetele, pro nějž by jí právo na náhradu nákladů řízení mělo být přiznáno (výrok III. tohoto rozsudku).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. září 2023

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu